

Khoa bệnh nhiệt đới.

Tại đây, khu nhà H khoa bệnh nhiệt đới, bệnh viện đa khoa tỉnh Quảng Trị. Sau 14 ngày cách li bởi sự ảnh hưởng của dịch covid-19, em đã đi qua những cung bậc cảm xúc thú vị. Chính những người bác sĩ, những chị điều dưỡng đã cùng em viết lên những kỷ niệm đáng trân quý này. Bạn có tò mò câu chuyện của tôi thì bạn phải chuẩn bị một ít thời gian và đồ uống cùng nghe tôi kể đây :)) Vui vậy thôi, trên đây em chỉ bày tỏ ngắn gọn nhất có thể thôi nhé. Ngay lúc em viết những dòng này là ngày cuối em ở khu cách li, không biết nói gì hơn, những cảm xúc lúc này có chút không rõ, không rõ xa nơi đây, không rõ xa những con người nơi đây. Dưới nhiều cây điều nào cũng có hồi kẹo, hồi kẹo của em mang những hoài niệm đẹp đẽ. Trước khi bước ra khỏi cánh cửa này để bước sang cánh cửa mới em muốn bày tỏ lời cảm ơn chân thành nhất giành cho đội ngũ bác sĩ, các chị điều dưỡng, chị hộ lý, chị tổng vệ sinh, chị phụ trách trực ban, ... đã qua tâm, chăm sóc, hỏi thăm, đã may mắn cho em một cảm giác an lòng hơn trong mùa dịch này. Trong thời gian cách li ở đây mọi sự tiếp tế của bệnh viện ta giành cho bệnh nhân rất chu đáo, từ nước uống, cơm, nước uống đá, còn có những bữa nhẹ như cháo, bánh kẹo, sữa, nước trái cây, ... Dưới các chị điều dưỡng phục vụ rất tận tâm và chu đáo. Đội khâu vệ sinh sẽ chị cũng dọn rất sạch sẽ và cả khâu giặt quần áo mỗi ngày cho chúng em cũng rất tận tâm.

Trong những ngày đầu tiên, bản thân thấy hoay may lo sợ, không biết mình có nhiễm virus SARS-COV2 hay không, suy nghĩ lúc này bản thân không còn quan trọng bằng việc mình có vô tình lây nhiễm cho người nhà, cho mọi người hay không, "thực sự rất hoang loạn," những

may mắn gặp được chị điều dưỡng rất nhiệt tình về vấn đề cách li điều trị em cảm thấy được chăm sóc phần nào. Vài ngày sau đó em trở nên sốt cao, đau đầu, nôn mửa, mệt mỏi, không ăn uống được gì, thấy chầy như không chảy cữ lại được, nhưy rồi có chị, anh bác sĩ và dì Hà-nyên cùng phòng lúc ấy với em, đã chăm sóc, đỡ việc và có nhiều phương pháp điều trị thích hợp giúp em vượt qua giai đoạn khó khăn này. Bài thân em là người rất nhất kim tiêm, lúc đầu em khóc bù lù bù loa :)) nhưy được chị ấy đỡ việc, hỗ trợ giúp em dần dần quên đi sự sợ hãi đó, sau này nhớ lại em cười như con nít vậy đó :)). Sau một thời gian tiếp xúc với chị, em nhận được nhưy niềm năng lượng tích cực tỏa ra từ chị, mỗi khi chị bước vào căn phòng của em chị lại may đến một sự tươi mới giúp em rời bỏ cảm giác buồn buồn ấy. Đến tận bây giờ em xem chị như là một người bạn quý đỡ đỡ hành cùng em suốt mùa cách li này. Tuy em chưa có cơ hội nhìn thấy mặt chị (hầu như tất cả mọi người vì truy trách phải may mắn mình bỏ đồ bảo hộ ấy, thực ra em rất muốn nhìn thấy mặt mọi người dù chỉ một lần :)), nhưy qua nhưy sự ân cần ấy em cảm nhận được con người chị rất tốt, em rất ngưỡng mộ chị, mãi sau này em mới biết chị tên là Thoa. Em cảm ơn dì Thoa rất nhiều. Người tiếp theo em muốn nhắc tới là bác sĩ Nghĩa, là bác sĩ điều trị chính của em, là người theo dõi tình trạng sức khỏe đỡ đỡ thời cữ hỏi thăm, chăm sóc tình thân của em, anh ấy rất nhẹ nhàng đối với bệnh nhân và cũng rất nhiệt tình, ngày nay lượng tích cực tỏa cho mọi người. Có lần thấy anh ra mồ hôi trên trán rất nhiều, có lẽ công việc phải đi chuyên liên tục và mặc bộ đồ bảo hộ khá nóng, nhưy anh ấy vẫn may mắn tinh thần vui vẻ đến với mọi người, lúc ấy em rất thưỡng » Em cảm ơn anh rất nhiều.